

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

SMRTÍČÍ TAJNOSTI

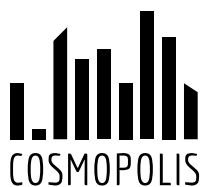
**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

SMRTÍCÍ TAJNOSTI

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

SMRTÍČI TAJNOSTI

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

DEADLY SECRETS

Robert Bryndza

Deadly Secrets © Robert Bryndza 2018

Cover © Henry Steadman 2018

Translation © Kateřina Elisová 2019

© Grada Publishing, a. s., 2019

Z anglického originálu *Deadly Secrets*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2018, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2019 jako svou 7164. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2707-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-2706-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-0592-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Rikyho a Lolu.

Člověk je nejméně sám sebou, když mluví o sobě.

Dej mu masku a poví pravdu.

– OSCAR WILDE –

KAPITOLA 1

Byl pozdní Štědrý večer, když Marissa Lewisová vystoupila v Brockley z vlaku na nástupiště a spolu s opilým davem zamířila k můstku pro pěší. Vzduchem líně poletovaly první sněhové vločky, z lidí sálalo teplo a alkohol a všichni už toužili být doma a začít oslavovat.

Marissa byla nádherná žena s temně modročernými vlasy, fialkově zbarvenýma očima a postavou přesýpacích hodin. Byla hrdá na to, že patří k tomu typu dívek, před kterým vás bude vaše matka varovat. Vracela se domů z klubu v Londýně, kde vystupovala jako tanečnice burlesky. Na sobě měla dlouhý černý vintage kabát s propracovaným kožešinovým lemováním, výrazně světlý make-up, umělé řasy a karmínovou rtěnku. Když došla ke schodům na můstek, shora se k ní otočili dva mladíci a lačně ji pozorovali. Sledovala jejich pohled, takže viděla, že se jí spodní část kabátu rozepnula, a jak stoupala po schodech, zpod kabátu jí probleskovaly punčochy a podvazky, které měla na sobě při vystoupení. Zastavila se, aby si zapnula velké mosazné knoflíky. Dav se řinul kolem ní.

„Doufám, že to není pravá kožešina,“ zamumlal hlas za ní. Marissa se ohlédla na kostnatou mladou ženu a jejího stejně vyhublého

přítele. Oba byli oblečení v pomačkaných zimních kabátech a žena měla dlouhé mastné vlasy.

„Ne, není pravá,“ opáčila Marissa pevným tónem a oslňujícím úsměvem maskovala lež.

„Mně ale jako pravá připadá,“ oponovala mladá žena. Její přítel jen stál a zíral s pootevřenou pusou na krajky a podvazky, dokud si Marissa kabát nezapnula.

„Franku!“ vyštěkla žena a táhla ho nahoru po schodech.

Kožešina lemující Marissin kabát *byla* pravá. Velmi výhodně ho koupila v Soho ve vintage obchodě s použitým zbožím. Stejně jako kosmetický kufrík, který nesla zavěšený přes rameno.

Marissa vystoupala zbývajících schody a vydala se přes můstek. Pod ním se v měsíčním světle leskly koleje a střechy domů začínal pokrývat sněhový poprašek. Když došla téměř na konec, všimla si, že oba mladíci zpomalili a čekají na začátku schodiště. Tlukot srdce se jí zrychlil.

„Můžu vám pomoci?“ zeptal se ten vyšší a nabídl jí ruku. Byl hezký, měl zrzavé vlasy a jeho obličej měl zdravě červenou barvu. Na sobě měl třídílný oblek, dlouhý hnědý kabát a naleštěné hnědé kožené boty. Jeho přítel neměl tak vysokou postavu, oblečený byl téměř identicky, ale co se vzhledu týče, nebylo mu tolik přáno.

„Poradím si,“ odušila.

„Klouže to,“ trval na svém a rukou se jí zaklesl do podpaží. Blokovali polovinu schodiště, které vedlo dolů. Marissa na mladíka na okamžik upřela pohled a rozhodla se, že by mohlo být jednodušší pomoc akceptovat.

„Děkuju,“ řekla a přijala nabízené rámě. Mladíkův menší přítel jí chtěl vzít kufrík, ale Marissa zakroutila hlavou a usmála se. Scházeli

po schodech a pod nohama jim křupala sůl. Marissa byla uvězněná mezi oběma muži, kteří páchli pivem a cigaretami.

„Jste modelka?“ zajímal se vyšší mladík.

„Ne.“

„Co znamenají písmena M a L?“ chtěl vědět ten menší a ukázal na natištěná písmena na kosmetickém kufříku.

„To jsou moje iniciály.“

„Ano? A jak se jmenujete?“

„Já se jmenuju Sid a tohle je Paul,“ představil je vyšší mladík. Paul se zasmál, a odhalil tak velké žluté zuby. Došli na konec schodiště, Marissa poděkovala a vyhákla paži. „Nedáte si skleničku?“

„Děkuju, ale čekají mě doma,“ odpověděla Marissa. Mladíci stále blokovali polovinu schodiště a kolem nich proudil dav lidí. Chvilí jen stáli, čekali a zvažovali, co dál.

„Ale no tak, jsou Vánoce,“ naléhal Sid. Marissa ustoupila, takže chodci mohli procházet mezi ní a dvojicí mladíků. „Nebo vás můžeme svézt?“ dodal a snažil se protlačit k ní. Paul ho následoval a přitom odstrčil nějakého chlapce z cesty. Pohled jeho pronikavých očí byl současně pichlavý i rozostřený.

„Opravdu ne, musím domů. Ale děkuju vám. Veselé Vánoce.“

„Jste si jistá?“ naléhal Paul.

„Ano, jsem, děkuju.“

„Můžeme se s vámi vyfotit?“ zeptal se Sid.

„Prosím?“

„Jenom společný selfičko. Hezký holky se nám líbí, a až budeme v noci sami v posteli a bude nám zima, budeme se mít na co dívat.“

Způsob, jakým si Marissu prohlíželi, v ní vyvolával představu vlků. Hladových vlků. Postavili se každý z jedné strany a naklonili se k ní. Když Sid zvedl svůj iPhone a vyfotografoval je, cítila na zadku ruku. A ještě jednou. Mladíkovy prsty si začaly razit cestu mezi jejími pŕlkami.

„Skvělé,“ hlesla a odtáhla se. Ukázali jí fotku. Oči měla doširoka otevřené, ale nevypadala tak vyděšeně, jak se ve skutečnosti uvnitř cítila.

„Vážně jste sexy,“ zkonstatoval Sid. „Jste si jistá, že vás nepřesvědčíme, abyste si s námi dala skleničku?“

„Máme vodku, Malibu, víno,“ vypočítával Paul. Marissa se ohlédla na můstek a registrovala, že po něm jde ještě několik lidí. Znovu se podívala na mladíky a přinutila se k úsměvu.

„Lituju, pánové, ale dneska večer ne.“

Zvedla oči k průmyslové kameře nad nimi, která byla umístěná v plastové kupoli. Sledovali její pohled. Zdálo se, že narážku konečně pochopili. Odešli.

„Taková namyšlená děvka,“ slyšela, jak říká Paul. Váhala. Cítila úlevu, když sledovala, jak došli k autu stojícímu u obrubníku. Když se po ní ohlédli, odvrátila pohled. Slyšela smích, prasknutí dveří a pak naskočil motor. Jakmile se jejich auto rozjelo a opustilo nádraží, Marissa si uvědomila, že zadržovala dech.

Vydechla a viděla, že po schodech sestupuje několik posledních cestujících. Nahoře zaznamenala vysokého atraktivního muže, kterému bylo něco málo přes padesát, a jeho velmi bledou manželku.

„Sakra,“ zamumlala tiše. Rychle zamířila k řadě automatů s jízenkami a zaujatě sledovala jednu z obrazovek.

„Marisso! Já tě vidím!“ ozval se ženský hlas prosycený alkoholem. „Vidím tě, ty děvko!“ Na schodech se rozléhal klapot, jak k ní žena spěchala.

„Jeanette!“ zakřičel muž.

„Nech nás na pokoji,“ hulákala žena, která došla až těsně k Marisse, ale včas se zarazila, aby se jí nedotkla. Dlouhým prstem mířila asi dva centimetry od jejího obličeje. „Drž se od něj dál!“

Oči měla zarudlé, obličej brunátný a odulý. Šarlatová rtěnka se jí rozpila do vrásek kolem úst.

„Jeanette!“ sykl její muž, chytil ji a odtáhl. Ačkoli byli manželé skoro stejně staří, mužova tvář s ostře řezanými rysy působila přitažlivě. To Marisse připomnělo, že čas dokáže být k mužům laskavější.

„Dělám, co můžu, abych se ti vyhnula, ale bydlíme ve stejné ulici. Naše cesty se pravděpodobně zkříží.“ Marissa se sladce usmála.

„Jsi děvka!“

„Byla jsi v hospodě, Jeanette?“

„Ano!“ zavrčela. „Se *svým* manželem.“

„Done, vypadáš střízlivě. Myslela bych si, že spíš ty se budeš potřebovat trochu opít, aby ses na ni mohl dívat.“

Jeanette zvedla ruku, aby Marisse dala facku, ale Don ji zarazil.

„To stačí. Marisso, proč nemůžeš zůstat zticha? Přece vidíš, že na tom není dobře,“ řekl muž.

„Do prdele, nemluv, jako kdybych tady nestála,“ nezřetelně pronesla Jeanette.

„No tak, půjdeme,“ vybídl ji muž. Vedl ji, téměř jako kdyby byla invalidní.

„Zasraná kurvo,“ zamumlala Jeanette.

„Nikdy mi nikdo za sex neplatil!“ zakřičela Marissa. „Zeptej se Dona!“

Otočil se a jeho pohled byl plný smutku. Nebyla si jistá, jestli ten smutek vyvolala jeho žena alkoholička, nebo byl prostě v něm. Pomohl Jeanette nasednout na místo spolujezdce do auta, které stálo u obrubníku. Když odjížděli, Marissa zavřela oči, aby si vybavila vzpomínky na tohoto muže. Na chvíle, kdy pozdě v noci, když matka spala, zaklepal na dveře. Jak se kradli do jejího pokoje. Jak cítila jeho teplé tělo na své kůži, když se milovali...

Když oči znovu otevřela, bylo zřejmé, že poslední cestující už zmizeli v přilehlých ulicích a že zůstala sama. Hustě sněžilo a vločky vířily v obloucích jasněho světla z lamp kolem nádražní haly. Marissa vyšla z nádraží a zabočila napravo na Foxberry Road. Za okny domů zářily vánoční stromky a zvuk křupajícího sněhu pod jejíma nohama protínal hluboké ticho.

Ulice se na konci stáčela ostře doprava a přecházela v Howson Road. Zaváhala. Ulice se táhla do tmy. Několik pouličních lamp nesvítilo, takže pouze dvě osvětlovaly asi pětisetmetrový úsek, který z obou stran lemovaly řadové domky. Původně tudy chtěla jít s jinými cestujícími z vlaku – stejnou cestu si vždy zvolilo aspoň pár dalších lidí, takže se zdála bezpečnější. Jenže Jeanette a ti dva hnusáci na nádraží jí překazili plány.

Marissa spěchala kolem temných uliček a prázdných neosvětlených oken ke každému zálivu světla. Ulevilo se jí, když se ze tmy vynořila Coniston Road, jasně osvětlená díky škole stojící na jejím konci. Zabočila doleva, minula hřiště a přešla ulici k vrátkům domu, ve kterém bydlela. Když vrátka otevřela, panty zaskřípaly. Všechna

okna byla temná a malá předzahrádka se topila ve tmě. Klíče měla připravené. Chystala se strčit klíč do zámku, když vtom za sebou uslyšela měkké žuchnutí.

„Bože! Beakere, vyděsil jsi mě,“ vydechla, když viděla hladké, černé tělo kocoura, který seděl na víku popelnice vedle vrátek. Přistoupila k němu a zvedla ho. „No tak, je na nás oba moc zima, abychom se toulali venku.“ Beaker zavrnl a podíval se na ni výraznými zelenými očima. Přitiskla obličej na jeho teplou srst. Zdálo se, že jí kocour milostivě věnuje okamžik své přízně, a pak se v jejím objetí zavrtěl. „Tak jo, ty jeden ničemo.“ Kocour seskočil, vyrazil k živému plotu a zmizel v sousední zahradě.

Marissa natáhla ruku, aby zasunula klíč do zámku, ale za zády jí vrzla vrátka. Zkameněla. Ozvalo se slabé zaskřípání a pak křupání sněhu pod nohama. Pomalu se otočila.

Za ní stála postava v dlouhém černém plášti. Obličej měla zakrytý plynovou maskou, kukla vyrobená z lesklé černé kůže těsně obepínala lebku. Dva velké kulaté skleněné průzory pro oči na ni prázdně zíraly. Dýchací přístroj protahoval obličejovou část až téměř k hrudníku. Postava měla černé rukavice a v levé ruce svírala dlouhý, tenký nůž.

Marissa už téměř otáčela klíčem, ale postava k ní chvatně přistoupila, popadla ji za rameno a zády ji hodila na dveře. Objevil se stříbrný záblesk a pak na skleněné průzory masky dopadla sprška krve.

Kosmetický kufřík spadl na zem. Marissa zvedla ruce ke krku a teprve poté ucítila strašlivou bolest způsobenou hlubokou ranou, která jí prořízla hrdlo. Snažila se křičet, ale vydala pouze klokotavý zvuk a ústa se jí naplnila krví. Zvedla obě ruce, postava zavravorala

a rozmáchla se. Nůž Marisse prořízl dva prsty, protal látku kabátu a zabodl se jí do předloktí. Nemohla dýchat, lapala po dechu, její krev bublala a stříkala. Postava ji chytila vzadu za hlavu, táhla ji po cestičce a pak jí obličejem praštila do cihlového sloupku u vrátek. Cítila, jak jí tvář exploduje bolestí, a slyšela prasknutí kosti.

Marissa se dávila a zvracela. Nebyla schopná vdechnout do překrvených plic vzduch. Téměř jako by se jí to netýkalo, sledovala, jak se ji ta podivná postava snaží po zemi dotáhnout od sloupku branky doprostřed zahrádky. Postava se zapotácela a zdálo se, že upadne, ale nakonec rovnováhu udržela. Oběma rukama máchala nožem, kterým Marissu bodala a řezala do hrdla a krku. Jak krev tryskala na sněhovou pokrývku a život opouštěl její tělo, stačila si Marissa uvědomit, že rozpoznala obličej za velkými skleněnými průzory plynové masky.

KAPITOLA 2

Budík detektiva šéfinpektora Eriky Fosterové zazvonil v sedm ráno. Z hlubin ložního prádla a přikrývek se vynořila hubená, bledá paže a vypnula ho. V ložnici vládla tma a chladno a pouliční osvětlení prosvěcovalo rolety tenké jako papír, které měla v úmyslu vyměnit od chvíle, kdy se nastěhovala, ale nikdy se nedostala k tomu, aby o to požádala majitele bytu. Převrátila se na posteli, stáhla přikrývku a zamířila do koupelny, kde se osprchovala a vyčistila si zuby.

Teprve když se oblékla a do kapes si strčila telefon, peněženku a policejní odznak, uvědomila si, že je Boží hod a že je pozvaná na oběd ke komandérovi Paulu Marshovi.

„Sakra,“ řekla a posadila se na postel. Prsty si projela krátké blondaté vlasy. „Sakra.“

Většina policejních důstojníků by to považovala za terno – pozvání strávit vánoční oběd s nadřízeným a jeho rodinou. Ale Erika považovala svůj vztah s Marshem za... *komplikovaný*.

Právě dokončila vyšetřování bolestného případu týkajícího se mladého páru, který spáchal sérii vražd. K součásti jejich zvrácené hry patřil i únos dvojčat Paula Marshe, během kterého došlo i k napadení Marshovy manželky Marcie. To vedlo ke zcela doslovnému „lovu na člověka“. Erika byla zodpovědná za záchranu holčiček

a chápala, že ji Marsh s Marcií pozvali, aby jí poděkovali, ale ona sama se chtěla posunout dál.

Erika se postavila a otevřela šatní skříň, ve které viděla nepříliš objemné příhrádky s oblečením, které bylo většinou určené do práce. Prošla úhledně zavěšené černé kalhoty, svetry a bílé halenky, až nakonec vylovila modré šaty bez rukávů. Otočila se k zrcadlu zavěšenému nad toaletním stolkem a ramínko se šaty si přidržela pod bradou. Bosá měřila sto osmdesát centimetrů. Měla výrazné lícni kosti, velké zelené oči a krátké blond vlasy, právě teď mokré a trčící všemi směry. „Bože, jsem kost a kůže,“ poznamenala a přitiskla si šaty na tělo, které kdysi oplývalo ženskými křivkami. Podívala se na fotku manžela Marka stojící na prádelníku. „Kdo potřebuje nízkotučné výrobky, co? Být vdovou dělá s pasem úplné zázraky...“ Bezútešnost jejího humoru ji šokovala. „Omlouvám se,“ dodala.

Mark také býval policejním důstojníkem. Erika, Marsh a Mark společně studovali, ale Marka před více než dvěma lety během drogové razie zabili. Fotografie byla pořízená v obývacím pokoji domu, ve kterém patnáct let společně žili v Manchesteru. První slabé paprsky slunce se draly skrz okno a dopadaly na jeho krátce střižené tmavé vlasy, které mu kolem hlavy vytvářely zlatou svatozář. Měl přitažlivou tvář a jeho úsměv byl hřejivý a nakažlivý.

„Nevím, co bych měla Marshovi a Marcii říct... Prostě bych jen chtěla otočit stránku a bez dalšího povyku jít dál.“

Mark se na ni usmíval.

„No jo, zbytečný humbuk, co? Je moc pozdě, abych si vymyslela nějakou výmluvu?“

Ano, zdálo se, že jeho úsměv říká: No tak, Eriko, buď hodná holka.

„Máš pravdu, nemůžu to zrušit... šťastné Vánoce.“ Položila si prst na rty a pak ho přitiskla na sklo.

Erika zamířila do malé kuchyně, která zároveň sloužila jako obývací pokoj. Místnost byla spoře zařízená nevelkou pohovkou, televizí a poloprázdnou knihovnou. Na mikrovlnné troubě stál malinkatý plastový vánoční stromek. Dříve stával celé roky na televizi, ale od nástupu plochých obrazovek byla mikrovlnka jediným místem, kam ho mohla umístit, aniž by působil směšně. Zapnula kávovar a rozhrnula závěsy. Na parkovišti a ulici za ním ležela vydatná pokrývka sněhu, která se v pouličním osvětlení oranžově třpytila. Erika neviděla žádná auta nebo lidi a cítila se, jako by byla jediným člověkem na světě. Závan větru smetl ze země sněhový poprašek a nesl ho k naváté závěši u zdi parkoviště.

Když si nalévala kávu, začala zvonit pevná linka. Spěchala do předsíně, aby telefon zvedla, a přitom doufala v zázrak, že se oběd ruší. Volal Markův otec Edward.

„Vzbudil jsem tě, zlato?“ zeptal se s hřejivým yorkshireským akcentem.

„Ne, už jsem vzhůru. Veselé Vánoce.“

„Taky ti přeju veselé Vánoce. Je v Londýně zima?“

„Sněží,“ odpověděla Erika. „Sněhu napadlo asi po kotníky, což stačí k tomu, aby se o tom psalo v novinách.“

„Tady leží víc než metr. A v Beverly napadlo ještě víc.“ Edwardův hlas zněl křehce a napjatě.

„Máš doma teplo?“

„Ano, zlato, topím si v krbu. A protože se cítím trochu marnotratně, budu si topit celý den... Škoda že se nevidíme.“

Erika cítila osten viny.

„Přijedu na Nový rok. Nechala jsem si dovolenou.“

„Dneska pracuješ?“

„Ne, dneska ne. Paul Marsh a jeho rodina mě pozvali k sobě domů na oběd... Po tom všem, co se jim stalo, jsem měla pocit, že nemůžu odmítnout.“

„Zlato, o kom to mluvíš?“

„O Paulovi. Paulovi Marshovi...“

Rozhostilo se ticho.

„Ano, samozřejmě, mladý Paul. Měl štěstí a prodal ten svůj Ford Cortina?“

„Prosím?“

„Pochybuju, že za něj něco dostane. Taková rezavá plechovka. Karosérii můžeš propíchnout prstem.“

„Edwarde, o čem to mluvíš?“ zeptala se Erika. Marsh sice vlastnil červeného Forda Cortinu, ale to bylo už před dávnými roky, na začátku devadesátých let.

„No, jistě... Říkám hlouposti... Nevyspal jsem se moc dobře. Jak se jim daří po tom všem, co se stalo?“

Erika nevěděla, co říct. Mezi prsty kroutila telefonní šňůrou. Edwardovi táhlo na osmdesát, ale vždy byl velmi bystrý a pátilo mu to.

„Ještě je brzy. Neviděla jsem je od té doby, co...“

V dálce slyšela pískání konvice.

„Pozdravuj je ode mě, ano?“

„Samozřejmě.“

„Tak já budu končit, zlato. Potřebuju svůj ranní hrnek káfe, abych se probudil. A pak si rozbalím dárky. Opatruj se a veselé Vánoce.“

„Edwarde, víš jistě, že je všechno v pořádku?“ začala, ale už zavěsil.

Chvilí se dívala na telefon a pak přešla k oknu. Viktoriánský dům stojící naproti byl velký a zdobný. A stejně jako všechny ostatní domy v ulici byl přestavěný na byty. V několika oknech se svítilo. V jednom z nich viděla pár se dvěma malými dětmi, jak u velikého vánočního stromku rozbalují své dárky. Po chodníku šla nejistým krokem nějaká žena v tlustém kabátu. Hlavu skláněla před padajícím sněhem a za sebou táhla malého černého psa. Erika se vrátila k telefonu a zvedla sluchátko. A pak ho zase položila.

Erika se připravila a z bytu odešla chvíli před jedenáctou. Vydatně sněžilo a den působil se zavřenými obchody ospale. Viděla, jak si venku hraje několik dětí, které se koulovaly.

Když projížděla kolem obchodů u vlakového nádraží Crofton Park, provoz začal houstnout a zpomalovat, až se nakonec zastavil úplně. Stěrače, které z předního skla odmetaly suchý sníh, skřípaly. Erika v dálce před sebou zahlédla modré záblesky policejních světel. Trochu ji to rozveselilo, protože byla nucená myslet na práci. Auta se pomalu rozjela. U školy na Crofton Park zahradily jednu z ulic, která odbočovala nalevo, dva policejní vozy a policejní páska. Detektiv konstábl John McGorry mluvil u třepotající se pásky se dvěma policisty. Když Erika odbočila doleva a zatroubila, otočili se směrem k ní.

„Co se děje?“ zakřičela Erika, když stáhla okénko. Poryv větru dovnitř nafoukal sníh, ale nevšímal si toho. McGorry zvedl klopysvého dlouhého černého kabátu a spěchal k ní. Byl to hezký, asi pětadvacetiletý mladík s tmavými vlasy, které mu padaly do obličeje. Pleť

měl jemnou a světlou a tváře mu chladem zčervenaly. Když došel k jejímu okénku, rukou v rukavici si odhrnul vlasy dozadu.

„Veselé Vánoce, šéfe. Jedete někam slavit?“ zeptal se, když si všiml, že je naličená a má náušnice.

„Jedu na oběd... Co se děje?“

„Jde o mladou ženu, kterou našli ubodanou přede dveřmi do domu. Ten, kdo to udělal, se choval jako šílenec, krev je úplně všude,“ řekl a zakroutil hlavou. Auta se rozjela, takže McGorry ustoupil na chodník, protože předpokládal, že Erika odjede. „Užijte si ten oběd. Doufal jsem, že dneska nebudu ve službě. Zítra jste v práci?“

„Který šéfinspektor má dneska službu?“

„Peter Farley. Ale je u případu trojnásobného ubodání v Catfordu. Zdá se, že se lidi nepřestanou zabíjet jen proto, že jsou Vánoce.“

Auto před Erikou se rozjelo a řidič dodávky za ní zatroubil. Eriku napadlo, o kolik přitažlivější je pro ni místo činu, kde došlo k brutální vraždě, než oběd s Marshem. Řidič dodávky znovu zatroubil. Zařadila rychlost a vjela na chodník, takže McGorry musel uskočit. Vzala si odznak a kabát a vystoupila.

„Ukažte mi místo činu,“ požádala.

KAPITOLA 3

Erika blýskla svým odznakem a poté se stejně jako McGorry shýbla pod policejní páskou. Šli ulicí kolem zanedbaných domů, kde u vstupních dveří postávali sousedé v různých domácích oděvech a zamračeně sledovali policejní pásku na jednom konci ulice a natahovali krky ke druhému konci, kde se policisté shlukovali u dalšího policejního kordonu.

Erika se snažila udržet krok s McGorrym, přičemž zjistila, že boty na podpatcích, které si vzala na vánoční oběd, nejsou na zledovatělém chodníku právě stabilní. Přála si, aby bylo teplejší počasí a ona si mohla boty zout a jít bosa.

„Tohle je nejhorší den, aby se uzavřela ulice. Lidi, co chodí na návštěvu k příbuzným, musíme posílat pryč...“ Podíval se za sebe a viděl, jak se Erika přidržuje zdi a pečlivě si vybírá, kudy půjde.

„Cože?“ zeptala se, když ho došla. Všimla si, jak ji McGorry pozoruje.

„Ale nic. Vy máte podpatky,“ řekl.

„Skvělá práce, detektive.“

„Ale ne... Vypadáte skvěle. Chtěl jsem říct elegantně, opravdu dobře...“

Erika se zamračila a udělala další krok, ale uklouzla. McGorry ji chytil právě včas, aby nespadla.

„Nechcete se mě chytit?“ nabídl se. „Ten dům je až skoro na konci.“
„Nechci, ale možná se tam dostaneme rychleji. A nechci před kolegy spadnout přímo na zadek.“

Chytila McGorryho za paži a pomalejším tempem znovu vyrazili.

„Jednou jsem podpatky měl,“ přiznal McGorry.

„Vážně?“

„Lodičky s patnácticentimetrovým podpatkem. Když jsem byl na policejní škole v Hendonu, zorganizovali jsme charitativní vánoční představení. Hrál jsem lady Bracknellovou ve hře *Jak je důležité mítí Filipa*.“

Erika se nehledě na rozmrzelost, kterou cítila při zdolávání zledovatělého chodníku, musela usmát.

„Lodičky s patnácticentimetrovým podpatkem? Neměla by být lady Bracknellová postarší, usedlá a prudérní viktoriánská dáma?“

„Mám velikost dvanáct. Byly to jediné boty na podpatku, které jsem na svoje nohy sehnal,“ řekl a ukázal si na ohromné boty.

„Kolik jste tenkrát vybrali na charitu?“

„Čtyři sta sedmdesát tři liber padesát pencí...“

„Tak to беру, ukažte mi něco z lady Bracknellové,“ vyzvala ho Erika.

„*Kabelku?*“ napodobil vibrato starší dámy z vyšší společnosti.

Erika zakroutila hlavou a usmála se. „Jsem ráda, že jste nezběhl od své skutečné profese.“

Pustila se jeho paže, jakmile došli k další policejní pásce, která se vzdouvala před řadovým domkem téměř na konci ulice. Nízká zídka a vysoký zasněžený živý plot zakrývaly výhled na předzahrádku. Otevřenou brankou viděli početný tým forenzních techniků v mod-

rých kombinézách z netkané textilie. Policistka stojící u kordonu se zblízka podívala na Eričin služební průkaz.

„Jednoho detektiva šéfinspektora už zavolali. Zdržel se u případu trojnásobného ubodání v Cat...“ začala policistka.

„Takže tady není, ale já ano,“ přerušila ji Erika. Policistka přikývla a nadzvedla pásku. Došli k dodávce patřící forenznímu týmu zaparkované na chodníku. Jiná uniformovaná policistka – přísně vyhlížející žena ve středním věku s ozdobným cvočkem v nose a krátkými šedivými vlasy – jim oběma podala ochranné kombinézy. Svlékli si kabáty, které přehodili přes střechu dodávky.

„Bože můj, vždyť mrzne.“ McGorry rychle vklouzl do nohavic kombinézy a přetáhl si ji přes lehký oblek.

„V noci klesla teplota na mínus dvanáct,“ doplnila policistka. Erika se přidržovala dodávky, balancovala na jedné noze a oblékala se do tenké kombinézy, ale levou nohou se zasekla do tkaniny, a když nohavici natahovala, roztrhla ji.

„Sakra!“

„Já ji zabalím, tady je další,“ řekla policistka a podávala Erice novou kombinézu. Erika si ji vzala, ale když se oblékala, opět se jí přihodila stejná věc. „Neměla byste mít podpatky. Především když je venku tak jako dneska,“ poznamenala policistka.

Erika po ní střelila pohledem a McGorry se zdvořile díval jinam, když si vzala třetí kombinézu. Tentokrát se jí úspěšně podařilo dostat ji přes vysoké podpatky. Zapnula zip a pak si oba nasadili kapuce. Na boty si nazuli ochranné návleky, se kterými Erika opět trochu bojovala, ale jakmile byli hotoví, vydali se k brance a vešli na malinkatou předzahrádku.

Ve stísněném prostoru pracoval forenzní patolog Isaac Strong se dvěma asistenty. Byl to vysoký, štíhlý muž po čtyřicítce. Z kapuce jeho tenké kombinézy mu uprostřed čela vykukovaly tmavé vlasy. Měl dlouhé tenké obočí, díky kterému se zdálo, že se vždy tváří tázavě.

Krví potřísněné tělo mladé ženy leželo na zádech pod arkýřovým oknem. Dlouhý černý kabát měla rozepnutý. Kvůli teplotě, která během noci klesala, stříkance krve zamrzly a přeměnily se na konzistenci rubínově červeného sorbetu. Hrdlo měla proříznuté a na stejném místě byla patrná nejvyšší koncentrace krve, která se rozlila pod ženino tělo, kde vytvořila kaluž. Krví byly nasáklé i tenké zelené šaty bez ramínek, které se na levé straně roztrhly a odhalily tak černé punčochy a podvazky. Arkýřové okno a parapet byly postříkané jemnou sprškou zmrzlé krve.

„Dobré dopoledne a veselé Vánoce,“ řekl Isaac a potřásl hlavou. Jeho pozdrav zůstal nepříjemně viset ve vzduchu. Erika se podívala na obličej mladé ženy. Obrazně i doslova byl ztuhlý – mrazem a strachem. Rty měla pootevřené a odhalovaly zuby. Jeden z předních zubů byl zlomený téměř u dásně. I když měla fialkové oči zakalené, byly stále neuvěřitelně krásné. Dokonce i ve smrti.

„Víte, kdo to je?“ zeptala se Erika.

„Marissa Lewisová, dvaadvacet let,“ odpověděl Isaac.

„Jedná se o formální identifikaci?“

„Její matka dnes ráno objevila tělo a v peněžence měla řidičský průkaz.“

Erika se sehnula a podívala se zblízka. U živého plotu ležel sněhem zpola zasypaný hranatý kosmetický kufrík s iniciálami „M. L.“

a vedle něj černá bota s vysokým podpatkem. Oba předměty byly označené plastovými číslicemi.

„Dotkl se někdo těla?“

„Ne,“ odpověděl McGorry. „Na místě činu jsem byl první já společně s kolegou. Našla ji matka, která tvrdí, že se ničeho nedotkla.“

„Víte čas smrti?“

„Extrémně nízká teplota určení času smrti ztíží,“ vysvětloval Isaac. „Hrdlo má pořezané velmi ostrou čepelí, což má za následek hluboké řezné rány a proříznutí obou krčních tepen po stranách krku. Vidíte, že došlo k masivnímu krvácení a vykrvácela velmi rychle. Na pravé ruce má téměř odříznutý ukazováček, řezné rány má i na palci, prostředníčku a pažích, což indikuje, že se bránila.“

„Z předzahrádky nevede jiná cesta ven než přední brankou nebo vchodovými dveřmi do domu,“ ukazoval McGorry. Erika viděla, že kromě okna jsou drobné zmrzlé kapky krve rozptýlené i na vybledlých modrých dveřích.

„To jsou její klíče?“ zeptala se Erika, když si všimla svazku s přívěskem ve tvaru srdce.

„Ano,“ odpověděl McGorry.

Erika na okamžik zavřela oči a představovala si, jaké to muselo být, když na mladou ženu v tomto malém uzavřeném prostoru zaútočil maniak, který se oháněl nožem. Oči znovu otevřela a podívala se Marisse do tváře.

„Má zlomený nos,“ všimla si.

„Ano. Stejně jako levou lícni kost. Také jsme našli její přední zub, byl vražený do sloupku u vrátek,“ doplnil Isaac.

Erika a McGorry se otočili, aby viděli na zmíněné místo, kde byla asi uprostřed umístěná tabulka s číslem. Na cihlách se držely zbytky sněhu. Vedle sloupku stála popelnice na kolečkách a nádoba na odpad určený k recyklaci, zcela naplněná prázdnými lahvemi od vodky. Erika se otočila, aby se znovu podívala na dům. Závěsy byly zatažené a nikde se nesvítilo.

„Kde je matka?“

„V domě u sousedů,“ odpověděl McGorry a ukázal na řadový domek, který stál diagonálně přes ulici.

„Víme jistě, že oběť tady žila? Nenavštívila jen matku na Vánoce?“

„To budeme muset ověřit.“

„Budeme mít problém ji odsud dostat,“ povzdechl si jeden z Isaakových asistentů, který právě očistil sníh z nohou potřísněných krví.

„Proč?“ zajímala se Erika. Zvedl k ní pohled. Byl to drobný muž s výraznými očima hnědé barvy. Ukázal na velkou kaluž zmrzlé krve pod tělem a kolem něj.

„Ta krev. Tělo přimrzlo k půdě pod ním.“

KAPITOLA 4

Isaac doprovodil Eriku k vrátkům. Podíval se na šedivý mrak, který visel nízko.

„Potřebuju, abychom ji přemístili dřív, než se změní počasí. Bude sněžit,“ poznamenal. Erika se ohlédla k tělu, které se Isaakovi asistenti snažili opatrně oddělit od zmrzlé a krví nasáklé půdy. Jejím tělem projel stejný osten hrůzy a vzrušení, které pociťovala na každém místě vraždy. V jejím životě se spousta věcí vymykala kontrole, ale měla moc najít člověka, který tohle udělal. A najde ho.

„Kdy myslíš, že bys mohl provést pitvu?“

Isaac nasál vzduch do tváří. „Bohužel až za několik dní. Mám toho hodně. Tahle část roku je plná podezřelých úmrtí. A už jsem ti říkal, že jsem se přestěhoval? Pracuju v pitevně v Lewishamské nemocnici.“

„Odkdy?“

„Od té doby, co márnici v Penge koupili developeři. Před pár týdny se na budově objevil velký nápis s nabídkou na Apartmány Parkside Peninsula. A minulý týden jsme se přestěhovali. To způsobuje různé prodlevy a zdržení.“

„Apartmány Parkside Peninsula v Penge,“ zopakovala Erika a zvedla obočí. Isaac na oplátku také jedno pozvedl.

„A další věc,“ pokračoval. „Stříkance krve. Osoba, která to udělala, byla postříkaná krví a měla v ruce zbraň, ale kapky krve končí přesně u vrátek.“

„Myslíš, že nůž otřel? Nebo autem zaparkoval u vrátek?“ zeptala se Erika.

„Je na tobě, abys to zjistila,“ opáčil Isaac. „Ohledně pitvy ti dám vědět,“ slíbil a pak se vrátil na předzahrádku.

Erika a McGorry si svlékli kombinézy, odevzdali je a pod policejní páskou prošli na ulici. Zapnuli si kabáty, aby se zahřáli. Právě dorazila velká policejní doprovodná dodávka, která se snažila zaparkovat u obrubníku. Jeden policejní vůz vyjel, aby dodávce uvolnil místo, ale uvízl ve sněhu a jeho kola se protáčela a kvílela.

„Takže pravděpodobně hledáme někoho, kdo měl auto,“ řekla Erika. „Nastoupil do něj a odjel. Ale kam?“ Erika se rozhlédla na obě strany ulice. Dům stál na konci a z boku kolem něj vedla ulička. Byl na něj výhled ze zahrad za domy na Howson Road, která vedla paralelně s Coniston Road. „Chci, aby co nejdříve začalo prověřování okolí. Na Vánoce by měla být spousta lidí doma. Chci vědět, jestli někdo něco neviděl, a taky chci informace o všech, kteří tady v okolí žijí a mohli by pro nás být zajímaví – násilní delikventi s předchozím odsouzením nebo ti, kteří se vyšetřují.“

Dva policisté přistoupili k policejnímu autu a pomáhali ho vytlačit. Motor burácel a kola se protáčela.

„Na konci vedlejší ulice je železniční most, který vede na sídliště Fitzwilliam Estate,“ poznamenal McGorry.

Erika přikývla. „Stojí za to, abychom se poptali i tam, ale opatrně.“ Erika věděla, že Fitzwilliam Estate je stejně jako mnoho jiných

městských paneláků v chudých čtvrtích známé neustálými problémy. Podívala se na dlouhé úzké uličky, které vedly po obou stranách řadových domků. „A taky musíme prověřit, jestli má některá ze zahrad východ tady do těch uliček...“

Ustoupili z cesty, protože policejní vůz se konečně osvobodil ze sněhu. Projel kolem nich, na konci ulice se otočil doprava a zaparkoval před školou, která stála na opačné straně. Doprovozná dodávka zajela do vzniklé mezery u obrubníku a řidič vypnul motor. V náhlém tichu se ozvalo cvaknutí spouště fotoaparátu. Erika se otočila na McGorryho.

„Slyšel jste to?“ zamumlala Erika. McGorry přikývl. Dívali se do oken kolem sebe, ale nic neviděli. Přímo za nimi se ozvalo zašramocení. Erika se otočila a její pohled upoutal vysoký dub na protější straně ulice, který se tyčil vedle zábradlí u školního hřiště. Dolů po větvích klouzal mladík, jemuž bylo zřejmě něco málo přes dvacet. Postavil se na vršek kovového zábradlí lemujícího hřiště a pak skočil do uličky. Vypadal zanedbaně, měl dlouhé blond vlasy a na popruhu kolem krku mu visel fotoaparát s dlouhým objektivem.

„Hej! Stůjte!“ vykřikla Erika. McGorry zamířil do úzké uličky a Erika ho následovala. Mladík měl na sobě dlouhý kabát, který za ním při běhu vlál. Skočil na víko popelnice, vyhoupnul se na vysokou zídku, za kterou se vypínaly vzrostlé stromy, a seskočil. O několik vteřin později k popelnici doběhl i McGorry, vykasal si kabát a vylezl na víko, kde zavrával. Erika nejistým krokem doběhla k němu a přidržela popelnici, když se McGorry chytil mohutné zasněžené větve jednoho z jehličnatých stromů a vyhoupnul se na zídku.

„Co je za...?“ začala Erika, ale McGorry seskočil na druhou stranu. Ozvala se rána a výkřik. Větve nad zídskou se rozhoupaly, setřáslý sníh a poté znovu znehybněly. Erika slyšela další výkřik a instinktivně sáhla do kapsy po vysílačce, kterou ale neměla. Ohlédla se, ale ulice s místem činu se zdála příliš daleko.

„Sakra, jestli si něco zlomil...“ zamumlala a představila si, kolik papírů by musela vyplnit. Pak od sebe provinile tu myšlenku odehnala, zula si boty na podpatcích, strčila je do kapes dlouhého kabátu, který si vykasala, a pak vylezla na popelnici. Plastové víko se pod její vahou promáčklo a ohnulo. Jednou nohou se zaklesla do cihlové zídky, a aby získala stabilitu, chytila se jehličnaté větve, přičemž jí sníh napadal na hlavu. Na druhé straně byla zem výš a Erika dopadla měkce do pokrývky tvořené půdou a listím mezi zídku a řadu stromů. Nazula si boty a zpoza stromů vyšla na velkou, sněhem pokrytou zahradu. Prostředkem vedly dva páry stop. Na zahradě stály dvě velké kůlny, skleník a za ním dlouhý tunel z polyetylénu. Vysoké zdi zahrady tlumily zvuky dopravy v okolních ulicích.

McGorry se pomalu blížil ke kůlnám. Otočil se na Eriku, na rty si položil prst a ukázal na kůlnu, která stála blíž k domu. Přikývla. Dům byl ohromný a rozpadal se. Výsuvná okna byla špinavá, s oprýskanou barvou na rámech. Vysokou bránu v jednom z rohů zahrady zatarasily přeplněné popelnice. K zadnímu vchodu do domu patřila i malá veranda se stříškou a schody vedoucími do zahrady, které byly plné květináčů.

Když Erika došla k McGorrymu, zevnitř domu se ozvala kaskáda hodin odbíjejících celou. Zpoza kůlny vylezl blondatý mladík

a rozběhl se ke zdi. McGorry se na něj vrhl a srazil ho na zem. Erika k nim vyrazila, ale ztratila jednu botu a spadla do sněhu.

„Uklidněte se!“ vyzval ho McGorry. Ten bojoval, oháněl se pěstí a jedna rána přistála McGorrymu v obličeji.

„Nechte mě!“ křičel mladík. Byl šlachovitý, štíhlý, v obličeji měl divoký výraz a jasně modré oči posazené trochu moc od sebe. Erika se posadila, přičemž ve sněhu ztratila i druhou botu. Kolem McGorryho lítal sníh, jak se snažil udržet mladíka, který kopal a mlátil kolem sebe. Nakonec se dostal na McGorryho a tlačil mu obličej do sněhu. Ten máchal rukama, takže se mu podařilo zachytit fotoaparát a utáhnout popruh, který měl mladík zavěšený kolem krku. Mladík uvolnil stisk ruky, kterou tlačil McGorryho zezadu na hlavu, a chytil se popruhu, jenž se mu zařezával do krku.

„Ustupte!“ zavelel hlas. „Nechte ho být!“ Na horním schodu verandy stála mohutná starší žena v oranžovém pyžamu a v ruce držela zbraň. Šedivé vlasy jí padaly na ramena a na nose jí seděly ohromné brýle, které jí zvětšovaly oči. Namířila na ně brokovnici a ve sněhu se k nim přibližovala.

Erika zvedla ruce. Ženiny oči vypadaly šíleně a Erika cítila, jak situace náhle eskaluje a hrozí, že se vymkne kontrole. McGorry kašlal a plival sníh, ale dál pevně držel popruh. Mladík se zběsile snažil uvolnit krk.

„Johne, pusťte ho!“ vykřikla Erika. McGorry pustil popruh fotoaparátu, mladík se rozkašlal a zhroutil se do sněhu. „Jsem detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová z londýnské Metropolitní policie a tohle je můj kolega detektiv konstábl John McGorry. Můžeme vám ukázat služební průkazy, ale musíte na nás přestat mířit... Hned.“

Žena úzkostným pohledem přejela z Eriky na McGorryho, ale brokovnici nesklonila.

„Napadli jste *mého* syna a jste na *mém* pozemku!“

„Jsme od policie a váš syn se zdržoval na místě činu, kde fotografoval,“ opáčila Erika. Sama sebe se ptala, čeho je ta žena schopná.

„Joseph! Jdi od nich!“ zaječela žena a dál na ně mířila zbraní. Kašlající Joseph se odpotácel, kabát cely od sněhu.

„Elspeth!“ vykřikl další hlas. Ze dveří za ženou se vynořil starší muž. Vypadal jako excentrický univerzitní profesor. Na sobě měl dlouhou modrou pelerínu a vetchý kulich posetý flitry. Páskou měl k hlavě připevněnou lupu, díky níž měl o jedno velké, zírající oko navíc. „Elspeth, ihned přestaň mířit tou zbraní!“

„Pane, jsme od policie a můžeme vám ukázat průkazy,“ řekla Erika a srdce jí zběsile tlouklo. Cítila se hloupě, protože se ocitla v téhle trapné situaci, a také si uvědomovala, že nemá boty. Zmrzlé nohy necítila. Muž vzal jemně brokovnici Elspeth z ruky a otevřel zásobník.

„Není nabitá,“ poznamenal a přehodil si ji přes rameno způsobem, jakým to dělávají lovci. „A máme zbrojní průkaz.“

„Chlapečku! Chlapečku můj!“ vykřikla Elspeth, objala Josepha, rukama mu přejížděla po krku a pozorně se mu dívala do očí. „Neublížili ti? Jsi v pořádku?“

Joseph se tvářil trochu zmateně a otřeseně.

„Jak je možné, že k té zbrani je tak snadný přístup?“ zeptala se Erika. McGorry se opíral o kolena, snažil se popadnout dech a plival sněh.

„Když nás doprovodíte dovnitř, detektivové, můžete se usušit a také můžeme všechno vyřešit,“ řekl muž.

KAPITOLA 5

Erika a McGorry podupávali na verandě a z kabátů si smetli sníh. Poté se nechali zavést do vytopené a útulné kuchyně. Elspeth o Josepha pečovala, jako by byl malé dítě, a odvedla ho k židli u dlouhého dřevěného stolu. McGorry se postavil k roztopenému krbu v rohu místnosti. Kuchyň byla zařízená ve venkovském stylu s příborníkem a velkým zeleným sporákem značky Aga, ze kterého se do místnosti linula úžasná vůně pečeného krocana.

„Už se ti dělá podlitina!“ vykřikla Elspeth a naklonila Josephovu hlavu k jedné straně. Stále držel svůj fotoaparát a mračil se na Eriku a McGorryho.

„Posadte se, důstojníci,“ vyzval je muž a odtáhl od stolu židle.

„Mohla bych vidět ten zbrojní průkaz?“ zeptala se Erika a židli ignorovala.

„Jistě,“ odpověděl muž, opřel brokovnici o krb a otočil se k zásuvce příborníku.

„To je legální zbraň,“ zdůraznila Elspeth a pomáhala Josephovi z mokrého kabátu. Pak mu kolem ramen položila ručník. Erika znamenala, že Joseph nechtěl pustit fotoaparát, i když se mu matka snažila pomoci z rukávů kabátu.

„Jak se jmenujete celým jménem?“

„Pitkinovi. Já jsem David. A to jsou Elspeth a Joseph. Hádám, že jste dneska neměla být ve službě?“ řekl a vzhlédl od zásuvky, ve které se přehraboval. Ukázal na Eričiny promočené a zdeformované boty.

„Neměla.“

„Měla jste namířeno do příjemné společnosti?“

Erika si uvědomila, že musí dát Marshovi vědět, že na oběd nepřijde. Tu myšlenku ale odsunula někam do pozadí a mužovu otázku ignorovala.

„Čím se živíte?“

„Jsem hodinář,“ odpověděl David a poklepal na lupu, kterou měl koženým páskem připevněnou k hlavě. „Opravuju hodiny a hodinky, ale abych byl upřímný, jedná se spíše o koníček od té doby, kdy jsem opustil soudní síně a šel do důchodu. Áá, tady to máme,“ řekl a vytáhl přeložený list papíru.

„Pracoval jste jako advokát?“ ujistila se Erika a cítila zklamání.

„Ano, třicet let.“

Erika si vzala zbrojní průkaz a očima přelétla údaje.

„To je Elspethina zbraň. Já mám svou vlastní. Rádi střílíme. Jako koníček, samozřejmě.“

„Zdá se, že je to v pořádku.“ Erika podala muži papír zpátky. „Ale jestli je střílení jen vaším koníčkem, jak to, že je tak snadné se k ní dostat?“

Elspeth zvedla oči, kterými pozorně zkoumala Josephův krk. „Mám ji zamčenou ve skřínce v pracovně! Viděla jsem vás na zahradě. Jak se tam plížíte. Už to není čtvrt, jaká bývala. Drogy a vloupání skoro každý druhý den... Podívejte se, co jste mu udělali! Bude mít ošklivou modřinu.“

„Také bych vám chtěl připomenout, detektive šéfinšpektore Fosterová, britský zákon, který se týká sebeobranu a který se zakládá na použití přiměřené síly,“ poznamenal David.

„Takže ona mává za denního světla dvouhlavňovou brokovnicí na každého, koho objeví na zahradě? To se zdá trochu přehnané,“ opáčila Erika.

„Promiňte, ale v mém vlastním domě o mně nemluvte jako o *oně*,“ vyštěkla Elspeth. „Chtěla jsem vám nabídnout kávu a ořechový dort jako projev dobré vůle, ale neudělám to.“

McGorry se otočil, aby potlačil úsměv, ale Erice celá situace příliš vtipná nepřipadala. Chtěla získat fotoaparát, který Joseph stále pevně svíral, a vrátit se na místo činu.

„Soud obvykle bere v potaz skutečnost, že být ohrožovaný v něčím domě nebo jeho blízkosti je situace, která člověka vyděsí,“ pokračoval David. „Základní myšlenkou toho zákona je, že každý by měl mít právo bránit sebe a svůj majetek. A ten, kdo je zodpovědný za...“

„Život vašeho syna ani vaší manželky nebyl v žádném případě ohrožen,“ přerušil ho McGorry.

„Opravdu? Jak se jmenujete, mladíku?“

„John McGorry, detektiv konstábl.“

„Detektive konstáble Johna McGorry, proč jste se snažil protiprávně škrtnit mého syna?“

„Já jsem ne...“

„Prosím, nelžete. Použil jste popruh Josephova fotoaparátu, který jste mu svíral kolem krku. Je protiprávní používat škrcení proti podezřelým nebo veřejnosti. V dřívějších dobách byla policie ve škrcení trénovaná, ale řekl bych, že jste příliš mladý a nezkušený...“

„Jen jsem...“ začal McGorry a tváře mu rozčilením zrudly. Erika po něm střílila pohledem, aby zmlkl.

„A váš nadřízený důstojník by to měl také vědět,“ dodal David.

„Já to samozřejmě vím,“ odvětila Erika. „A také vám můžu říct, že *pokud* policejní důstojník škrcení použije, měl by být schopný odůvodnit použití síly na základě okolností. A vzhledem ke skutečnosti, že se váš syn snažil dusit mého kolegu tím, že mu obličej tiskl do sněhu, pak se chvat škrcení jako sebeobrana může považovat za rozumný nebo nezbytný. Zkontrolujte si to na internetu, kde je vše detailně popsáno v zákoně o svobodě informací, který nedávno přijala policie oblasti West Mercia.“

I když se David snažil, rozmrzelost se mu skrýt nepodařilo.

„To ale stále nevysvětluje, proč jste pronásledovali mého syna.“

„Váš syn se zdržoval na místě činu.“

„Což není trestný čin,“ řekl David.

„Fotografoval místo činu...“

„Ani to není trestný čin.“

Erika se odmlčela a nepatrně se usmála.

„Snažil se vyhnout policejnímu důstojníkovi.“

„Ano, ale teď jsme všichni tady a on bude v rozumných mezích spolupracovat.“

„Váš syn by mohl mít ve svém fotoaparátu informace, které by mohly pomoci našemu vyšetřování,“ hlesla Erika. Cítila se hloupě, že mladíka pronásledovali a teď musí sebe a McGorryho obhajovat před advokátem v penzi, který se nad ní snaží vyzrát.

„Kde je to místo činu?“ zajímalo Davida.

„To nemohu komentovat.“